

РЕШЕНИЕ

№ 36432

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **8707** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 27а, ал. 1 – ал. 7 от Закона за закрила на детето (ЗЗакрД).

Образувано е по жалба на от А. Ф. С., подадена чрез адв. М. К., срещу Заповед № ЗД/Д-С-ВЗ-079/08.08.2025г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-В., [населено място], с която на основание чл.25, ал.1, т.4 вр. чл.27, ал.1 от ЗЗакрД, е наредено временно настаняване на детето Л. А. С., в ЦНСТДБУ „Детство“ в срок до 1 месец или до промяна в обстоятелствата и произнасяне на съда с решение. Твърди се, че заповедта е необоснована и постановена в нарушение на материалния закон, като е оспорен извода на административния орган за необходимост от извеждане на детето от семейната му среда.

В съд.з., жалбоподателят А. Ф. С., чрез адв.К., поддържа жалбата. Претендира за направените по делото съдебни разноски.

Ответникът - директора на Дирекция „Социално подпомагане“-В., чрез юриск.Б., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна Л. А. С., чрез назначения му от съда процесуален представител адв.В., дава становище за основателност на жалбата.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, включително социални доклади и свидетелски показания, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателката А. Ф. С. е майка на малолетния Л. А. С., [дата на раждане] Съгласно актът му за раждане, детето е с неизвестен баща, но според разпитаните по делото свидетели и заявеното от него по делото, във връзка с искането му за конституиране като страна, баща на

детето е М. Я. Я., който видно и писмо от 26.09.2025г. от Район „В.“ е започнал процедура по припознаването на детето.

Съгласно показанията на разпитаните по делото свидетели Б. и Н., родителите живеят заедно и съвместно полагат грижи за детето Л., като задоволяват основните му потребности, домът им е нормален, детето е спретнато облечено, има играчки, купуват му се и лакомства, извежда се на разходки, общително е. Двамата родители работят на зеленчуковата борса. Според свидетелите Л. има и по-голям брат. Безспорно е по делото и че детето има по-голяма сестра В., която се отглежда от лелята по майчина линия.

В представените по делото Доклад за оценка на постъпил сигнал от 06.08.2025г. и Доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете от 08.08.2025г. се сочи, че във връзка с получен сигнал, че не се полагат адекватни грижи за детето, на 08.08.2025г. социални работници от ОЗД-ДСП-В., съвместно с ИДПС и униформени полицаи от ОЗ РУ-СДВР, извършили проверка в дома на жалбоподателката, при която е установено че за детето в момента на проверката полага грижи лице, което се представя за негов баща, т.е. М. Я., който бил задържан поради притежание на наркотични вещества. По същото време жалбоподателката А. С. е била в УМБАЛСМ „Пирогов“ с големия си син А., който е бил в тежко състояние, поради прием на наркотични вещества.

Въз основа на горните констатации по доклада, като е прието, че детето е оставено без родителски надзор, като съществува риск за живота и здравето му и за увреждане на правилното физическо, психическо, интелектуално и социално развитие, както и че детето се нуждае от сигурна и стабилна среда и ежедневни грижи предвид възрастта му, с оспорената Заповед № ЗД/Д-С-ВЗ-079/08.08.2025г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ В., [населено място], е настанено временно детето Л. А. С., в ЦНСТДБУ „Детство“ в срок до 1 месец или промяна в обстоятелствата и произнасяне на съда с решение.

Съгласно представения Доклад за оценяване на потребностите на детето и родителския капацитет по случай на реинтеграция от 07.10.2025г, към момента жалбоподателката не разполага с необходимия родителски капацитет за отглеждане и възпитание на тригодишния Л..

По делото са налице данни, че за детето е избран личен лекар, след издаването на оспорената заповед, като преди това според майката е нямало свободни места. Жалбоподателката сочи и, че поради технически затруднения не е могла да кандидатства за детска градина.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Същата е подадена от лице, имащо правен интерес, тъй като жалбоподателят е родител на детето. Подадена е в 14-дневния срок по чл. 27а, ал.1 ЗЗакрД, тъй като заповедта е издадена на 08.08.2025г., а жалбата срещу нея е депозирана на 19.08.2025 г. По същество ѝ, съдът взе предвид следното:

Според чл.146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен съгласно разпоредбата на чл.27, ал.1 ЗЗакрД орган - директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., [населено място].

Оспореният в настоящото производство ИАА е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания, които осъществяват фактическия състав на разпоредбата на чл.33, ал.1 и ал.2 от ППЗЗакрД. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него

изрично е посочено правното основание за издаването му чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т.4 от ЗЗакрД, а за фактическите такива се препраща към констативната част на социален доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете от 08.08.2025 г.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна. Също така жалбоподателят е упражнил правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, и в тази връзка не е лишен от възможност да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Съдът намира по съответствието на оспорената заповед с материалния закон следното:

Съгласно чл.1, ал.2 от ЗЗакрД държавата защитава и гарантира основните права на детето във всички сфери на обществения живот за всички групи деца съобразно възрастта, социалния статус, физическото, здравословното и психическото състояние, като осигурява на всички подходяща икономическа, социална и културна среда, образование, свобода на възгледите и сигурност. В изпълнение именно на тези свои задължения, при осъществяване на своите функции и правомощия органите за закрила на детето следва да се ръководят от висшите интереси на детето във всички свои действия, отнасящи се до децата и техните семейства. Освен това, органите за закрила на детето са длъжни да осигуряват на детето закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като предприемат своевременно всички необходими законодателни и административни мерки. Именно в изпълнение на тези функции компетентните институции следва да съобразяват всички обстоятелства, свързани с житейския опит, мотивацията на лицето да полага грижа, жилищните и материалните условия, необходими за отглеждане на едно дете и не на последно място, съществуването на причини, които биха навредили на психическото, физическото или социалното развитие на детето.

Съгласно чл.28, ал.1 от ЗЗакрД, предоставяне на дете на социална услуга – настаняване в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва от съда, като до неговото произнасяне Дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред със заповед на директора (чл. 27, ал.1 от ЗЗакрД).

В случая спрямо детето Л. е взета мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗДет, а именно настаняване в социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа. Основанията за настаняване извън семейството по чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДет са - когато съществува сериозна опасност от увреждане на физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето; а според т.2 – когато родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето; т.3 – когато родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат.

Следва да се има предвид, че в настоящото производство съдът преценява дали са били налице предпоставките за прилагане на мярката към момента на издаване на заповедта, както и че наложената мярка за закрила е временна. Дали да бъде налагана мярка за закрила и къде да живее детето за в бъдеще е предмет на производство по чл.28 от ЗЗакрД, като в правомощията на компетентния районен съд е да се произнесе по този въпрос.

В случая административният орган е действал в хипотезата на чл.33, ал.1 и ал.2 ЗЗакрД, според която спешното настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето; като настаняването се извършва незабавно след получаването на сигнала със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане".

Административният орган е извършил преценка на интереса на детето по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗЗакрД въз основа на изложените в социалния доклад фактически основания.

Безспорно социалният доклад, преценен като доказателство, съставлява официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК, във вр. с чл.144 АПК, като издаден от длъжностно лице в кръга на службата му и след извършена проверка по установения ред и форма, с който са установени факти и обстоятелства с правно значение и основание за издаване на обжалваната заповед. Същият е доказателство пред съда до доказване на противното, за изявленията и действията, извършени пред и от социалния работник. Предвид това съдът приема за установена фактическата обстановка, описана в него. Фактите, отразени в доклада и послужили за издаване на процесната заповед са: задържането на бащата, който е полагал грижи за детето в момента на проверката, поради притежание на наркотици, и невъзможността в този момент грижите да се поемат от майката, която е била придружител на големия си син, който е бил на болнично лечение в болница „Пирогов“. От представените по делото доказателства не се установява към момента на издаване на заповедта да са били ясни продължителността на задържането на баща и на необходимостта майката да придружава братя на Л. в болница. Тези обстоятелства обосновават направения и от ответника извод за спешна необходимост от предприемане на мерки за закрила с цел осигуряване на живота и здравето на тригодишното дете. В случая спрямо детето Л. е взета мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗДет, а именно предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа. Предвид спешността на мярката и липсата на данни към момента на вземането ѝ за възможност за предприемане на мерки за закрила чрез настаняване в семейство на близки или в приемно семейство, следва да се приеме че мярката е целесъобразна до установяване в последващото проучване съгласно чл.33, ал.3 ППЗЗакрД на обстоятелства, налагащи нейното изменение или отмяна. Предвид създадената конкретна ситуация, при която е следвало да се уредят незабавно грижите за детето, ирелевантни са за законосъобразността на оспорената заповед родителските качества по принцип и трайните възможност и желание за полагане на родителски грижи, за което са налице данни по делото, доколкото към предприемането на процесната мярка, единият родител е бил задържан от полицейските органи, а другият е полагал спешни грижи с оглед здравословното състояние на другото си дете.

След отпадане на необходимостта от мярката жалбоподателката, както и бащата, след официалното установяване на произхода на детето от него, са могли и могат да поискат нейната отмяна или изменение, съответно да оспорят отказа за това.

Целта на мерките за закрила на детето е като краен резултат постигането на максимална защита на неговите интереси, като се осигурят условия за нормалното му развитие в подходяща среда, по възможност то да расте в собственото си семейство, без прекъсване на връзката между детето и родителя му. Въпреки, че по принцип в интерес на детето е да бъде отглеждано в семейната си среда и при наличие на необходимост и възможност да се предприемат мерки за закрила в тази среда /чл.23 от ЗЗДет/, в случая, предвид инцидентно възникналата необходимост от поемане на грижите за тригодишното дете, следва да се направи изводът, че административният орган е постановил оспорения акт и в съответствие с целта на закона.

С оглед горното, следва да се приеме, че спрямо детето Л. А. С. правилно, обосновано и целесъобразно е била предприета временна мярка за закрила "настаняване в ЦНСТДБУ „Детство“.

Следва да се има предвид, и че в настоящото производство съдът преценява дали са били налице предпоставките за прилагане на мярката към момента на издаване на заповедта, както и че наложената мярка за закрила е временна. Дали да бъде налагана постоянна мярка за закрила и къде да живее детето за в бъдеще е предмет на производство по чл.28 от ЗЗакрД, като в правомощията на компетентния районен съд е да се произнесе по този въпрос.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата срещу оспорената заповедта е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба от А. Ф. С. срещу Заповед № ЗД/Д-С-В3-079/08.08.2025г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-В., [населено място].

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: